

Anhang

til

1851.

Rigsdagstidenden.

N°. 74.

Anden Sæssion.

(Kortf. af Lovudf. ang. Pens. af de milit. Undercl. samt om Invalidfors.)

Men dertil kommer ogsaa den Ulighed, der ligeledes i denne Henseende har fundet Sted mellem Sø-Statens og Land-Statens Underclasser. Invaliderne af Sø-Statens faste Mandskab ere saaledes blevne optagne i Invalidcompagniet, og have paa denne Maade i Reglen været langt bedre forsergede end de Invalider af Land-Statens, der kunne sættes i Klasse med hiint faste Mandskab, nemlig de hvervede Underofficerer med flere, ihvorvel Forfjellen er bleven noget udliguet ved den af Fonden for Dvæstede og Faldnes Efterladte tilstaaede Understøttelse. At dette kun tildeels er bleven Tilfældet, har derhos været en Følge af den for Dvæstefonden givne Bestemmelse, hvorefter der ikke tages Hensyn til de Paa-gjældendes forskiellige Tjenestegrad. Den Understøttelse, der tilstaaes Land-Statens Invalider efter Krigshospitalskassens Pensionsregulativ, er nemlig saa ringe, at de efter Dvæstefondens Regulativ næsten altid ville erholde mere, og have de desaarfag, for at opnaae denne større Pension fra denne Fond, maattet opgiveden billige Faveur, som Staten har indrømmet dem med Hensyn til den bedre og vigtigere Tjeneste, der af dem er præsteret. Denne Bestemmelse maa derfor, saaledes som Forholdene hidtil have været ordnede, betragtes som mindre heldig, og kunde i alt Fald kun forsvares, naar Staten tilbød en fyldestgjørende Invalidforsørgelse, der beholdtes uafhængigt af, hvad der blev tillagt den Paa-gjældende af Dvæstefonden. Endelig bliver en saadan Omregulering af Invalidforsørgelsen ogsaa aldeles nødvendig for de Menige ved Landetaten, der under Tjenestens Udførelse i Fredstid paadrage sig en eller anden Legems-

bestadigelse eller Svaghed, idet Landmilicefondens Capitalformue, som tidligere bemærket, er inddragen til Statskassen og disse saaledes nu efter de gjældende Bestemmelser ikke kunne tilstaaes mere end 18 Rbd. aarlig, hvilket næsten vil være det samme som aldeles at unddrage dem Understøttelse fra Statens Side og at henvise dem til Fattigvæsenet, naar de ikke naaget det dem tilstødte Uheld kunne ernære sig og Sine. Til de privat opsamlede Fonds kunne de nemlig ikke henvises, da samtlige disse ikkun have til Formaal Forsørgelsen af Invalider, hidrørende fra Krig.

I det Foregaaende har man allerede udtalt sig over den Forpligtelse, som Staten kan have imod de ved Udførelsen af den militaire Tjeneste tilskadedkomne Personer eller Invalider. Man er ved denne Leilighed kommen til det Resultat, at der ikke kan være Tale om i denne Egenskab at tilstaae dem af Statskassen hverken Nationalbelønning eller Erstatning, men kun en efter Omstændighederne passende Understøttelse, naar de paa Grund af det dem tilstødte Uheld ikke ere istand til at ernære sig og Sine. Det findes derfor tilstrækkeligt at tilføie, at hiin Anskuelse ogsaa finder Hjemmel i de hidtil gjældende Bestemmelser om Invalidforsørgelse. Man maa i saa Henseende udhøve, at Krigshospitalskassens Pensionsregulativ af 31te August 1834 § 6 Lit. c (sefr. Anhanget Bilag B), der alene omhandler Invalider, udtrykkeligen bestemmer, at Forsørgelsen kun skal tilstaaes dem, naar de for Legemsbræk ikke kunne fortjene deres Underholdning, — og at Regulativet for den Understøttelse, der tilstaaes af Fonden for Dvæstede og Faldnes Efterladte, ihvorvel der i samme tages Hensyn til visse Legemsbestadigelser, dog begrundes Understøttel-